

Įvadas.

Vatikano Antrojo susirinkimas sakė: „eucharistija yra Bažnyčios gyvenimo versmė, šaltinis ir viršūnė.“

- šaltinis visų malonių, kur Bažnyčia semia visas savo jėgas;
- viršūnė: Bažnyčios gyvenimo tikslas susivienyti su Viešpačiu (komunija).

Eucharistija yra pagrindinis Bažnyčios lobis. Bet vis tiek išorė atrodo menkas – mišios gali būti labai nuobodžios, kunigas senas. Kaipgi Bažnyčia gali paskelbti, kad tai lobis.

„Yra panašu, kaip su žmogumi – atradęs dirvoje lobį iš to džiaugsmo eina, parduoda viską ką turi ir perkasi tą dirvą.“ Visiems ten praeinantiems žmonėms nieko nebuvo, o jam viskas.

Sakramentas (sakramentas – regimasis ženklas neregimosios tikrovės – tie ženklai (duona, giesmė, smilkalai) padeda mums įžengti į pasaką, pvz.: panašu kaip su riešutu: išorė, tai nevalgomas, kietas, bet viduje yra taip skanu. Reikia sudaužyti riešutą, kad galėtum valgyti jį.).

Reikia irgi įgilinti mišių prasmę, kad galėtumėme jas gerai išgyventi.

Štai ką mes darysime dabar.

Mišių eiga.

1. Viešpats mus kviečia. (varpų skambėjimas).

Kai žiūri televizorių, tu gali pasirinkti kanalą kaip nori, pakeisti kanalą, kai nusibodo vienas. Parduotuvėse gali pasirinkti kas tau patinka. Mišiose gali būti, kad mums irgi nusibodo, kad vienas kitas dalykas mums nepatinka. Bet mes neiname dėl to, kad mums patinka, bet už tai, kad Viešpats mus kviečia (meilės pasimatymas), kad nori mus maitinti ir sudaryti vieną tautą – sandaros tautą.

2. Kunigas užaina (procesijoje ar ne).

Kodėl kunigas aukoja mišias, o ne bet koks tikintysis? (galėtume irgi laikyti mišias visi kartu aplink altorių ... Kunigas simbolizuoja Kristų. Tai Kristus, kuris suburia savo tautą. Kai jis skaito evangeliją ir kalba eucharistinę liturgiją - jis nekalba savo vardu, bet kalba Kristaus vardu. Už tai ne taip svarbu koks kunigas, bet per jį tikime, kad Kristus mus sutelkia.

Bučiuoja altorių – nėra paprastas stalas, bet dangiškosios puotos stalas. Jis simbolizuoja patį Kristų, kuris yra altorius, kunigas ir auka.

Vardan Dievo Tėvo ir Sūnaus ir Šventosios Dvasios – pirmą kartą krikščionys išpažįsta savo tikėjimą – mes esame susirinkę vardan ...

Viešpats su jumis – labai gražus palaiminimas (negalime linkėti kažko gražesnio). Tai yra mišių esmė: Dievas ateina į mus ...

Tikėjimo išpažinimas: išėjimo knygoje: „Aš esu tas kas esu“.

Arba ramybė jums – ramybė – gyvenimo su Dievu pilnatvė.

Prisikėlęs Jėzus sako apaštalams: „ramybė jums“.

3. Nuodėmių išpažinimas.

Mišios – susivienijimas su Viešpačiu: visų pirmą pripažinti, kad mes atitolome nuo Dievo, kad neatsiliepėme jo meilei.

„Viešpatie, aš esu nusidėjėlis ir nesu vertas dalyvauti Tavo puotoje, bet nuvalyk mane.“

Viešpats atleidžia ir nuvalo.

Trys pagrindiniai atgailos ženklai:

1. kurie eleison;

2. nuplauk, Viešpatie, mano kaltę, nuvalyk mano nuodėmę;

3. Viešpatie, nesu vertas, kad ateitum į mano širdį.

(pagal Fariziejaus muitininko palyginimus).

Jėzus mus išgelbsti iš nuodėmės per eucharistiją. Apie taurę: „nuodėmėms atleisti“ – Jėzus nori mus sutaikyti su savimi, bet reikia visų pirma pripažinti. „Viešpatie, pasigailėk“.

4. Glorija.

Labai sena malda (4 asm.) ir visada saugota.

Mes giedame Dievo garbę, susitaikę su juo – susitaikymo himnas. Kodėl taip garbinti Dievą? Garbinti – tai yra mylėti Jį, džiaugtis Juo. Dievo tauta susirenka džiaugtis Dievu. Šitame himne mes išsakome Dievo slėpinį: tu esi toks ir toks ir dėl to džiaugiamės tavyje. Užmirštame savo mažas problemas ir žiūrime Dievo meilę – šlovinimas atveria mūsų širdis Dievui.

5. Įžangos malda.

Dvi dalys:

1. šloviname už vieną Dievo slėpinį, kurį minime ar švenčiame per eucharistiją;
2. prašome, kad krikščionys labiau gyventume šiuo slėpiniu, kurį švenčiame.

6. Dievo žodis: pirmas stalas (Emanso mokiniai).

Šventėmis trys skaitiniai:

1. iš Senojo Testamento plius psalmė (dažnai atitinka);
2. iš Naujojo Testamento (išskyrus Evangelijas);
3. Evangelija.

Kodėl trys skaitiniai iš Biblijos? Yra kiti tekstai krikščionių lobyne, kurie gal gražesni, aktualesni, iškalbingesni Bet tik Biblija yra Dievo žodis.

Skaitiniai yra taip sudėlioti, kad per tris metus mes pagrindinius Biblijos tekstus perskaitome (dalyvaujant kiekvieną sekmadienį). Senasis Testamentas paruošia (ne tobulai) Naujajam Testamentui, o kiti Naujojo Testamento tekstai komentuoja Evangeliją. Dėl to Evangelija iškilmingiau skaitoma (Kristus pats kalba savo Bažnyčiai). (Atsistojame, einame susitikti su Jėzumi, smilkome. Pabaigoje „girdėjote Viešpaties žodį ...“ tik kunigas ar diakonas gali skaityti – simbolizuoja Kristų) – pats Jėzus mums kalba.

Trys atsakymai į Dievo žodį:

1. pamokslas – suaktualinti Dievo žodį tikintiesiems;
2. kredo – tikėjimo išpažinimas. Kodėl kalbame tikėjimo išpažinimą sekmadienį?

Per Velykų naktį mes prisimename savo krikštą. Mes prisimename, kad per krikštą esame Dievo vaikai, Bažnyčios nariai ir vienas tikėjimas mus vienija.

2 formulės:

- Nikėja – Konstantinopolio kredo – 4 asm.;
- apaštalų simbolis (trumpesnis) – 5-6 asm.

Visi krikščionys turi tą patį kredo.

3. visuotinė malda (maldavimai) – išpažinti tikėjimą, išpažinti save, meilę prieš susivienijant su Viešpačiu. Auka už visą pasaulį

Eucharistinė liturgija (iš širdies į širdį) – tik gryna malda lieka, mūsų akys tik nukreiptos į Dievą.

7. Atnašavimo liturgija.

Tai laikas, kai aukojame Viešpačiui savo darbus, savo gyvenimą ant altoriaus, kad jis visas tai perkeistų į jo kūną (vynas ir duona yra žmogaus darbo simbolis) – mes aukojame Viešpačiui, kad taptume tuo ką valgome.

8. Eucharistinė malda (yra 4 variantai).

Prasideda nuo: „tikrai verta ir teisinga, reikalinga ir išganinga ...“. Eucharistija reiškia dėkojimą – mes dėkojame Dievui už visus jo gerus darbus mums ir jo tautai. Mes prisimename visą išganymo istoriją: sukūrimą, pirmą sandorą ir Jėzaus kančią ir prisikėlimą. Sakoma, kad eucharistija yra aukojimas – Dievas nori iš mūsų ypač dėkojimo aukos. Tai yra gražiausia auka, kurią galime jam atiduoti. Mišios turėtų būti šventė, džiaugsmas.

Prisiminimas – „minėdami jo mirtį ir prisikėlimą aukojame tau gyvenimo duoną ir išganymo taurę“. Prisiminti – minėti, nereiškia, tiktai žiūrėti fotoalbumą. Biblijoje prisiminti ką nors, tai yra iš naujo išgyventi tą įvykį (sudabartinimas).

Įvykis, kuris įvyko prieš 2000 metų sakome, kad tai išganė mus. Ką reiškia? Jis mus sutaikė su savimi, sudarė naują sandorą jo kraujyje (santuoka) – prisipažinimas mylint mus.

Bet ką reiškia man XXI amž.? Už tai Jėzus išgalvojo Eucharistiją, kad tas įvykis pasikartotų kasdien. Jėzus atiduoda mums iš naujo savo kūną ir kraują.